

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kosové a soudců JUDr. Marcely Pechové a Mgr. Pavla Příbyla v právní věci žalobkyně [celé jméno žalobkyně], [datum narození], bytem [adresa žalobkyně], zast. JUDr. [jméno] [příjmení], advokátem [příjmení] [obec a číslo], [ulice a číslo], proti žalovanému [celé jméno žalovaného], [datum narození], bytem [adresa žalovaného], zast. Mgr. [jméno] [příjmení], advokátem AK [obec], [ulice a číslo], o vydání věci, o odvolání žalovaného proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 10.12.2010 č. j. 10 C 1/2010-148

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzu je.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce náklady odvolacího řízení v částce [částka] do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost vydat žalobkyni originál smlouvy o půjčce na částku [částka] ze dne [datum] uzavřené mezi [celé jméno žalobkyně] a [jméno] [příjmení] a originál uznání dluhu ze dne [datum] podepsaného [jméno] [příjmení] s úředně ověřenými podpisy na obou dokumentech, a to do tří dnů od právní moci rozsudku. V téže lhůtě uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady řízení v částce [částka] k rukám JUDr. [jméno] [příjmení]. Žalobkyně tvrdila, že listiny zapůjčila počátkem června 2009 žalovanému, který je ani po opakovaných výzvách žalobkyni nevrátil a žalobkyně je potřebuje k prokázání svého nároku vůči dlužníkovi [jméno] [příjmení]. Okresní soud měl na základě kopie smlouvy o půjčce ze dne [datum] a uznání dluhu z téhož data, vyjádření matrikářky Městského úřadu Sezimovo Ústí ze dne [datum], výpisů z ověřovací knihy Městského úřadu Sezimovo Ústí ze dne [datum] poř. [číslo] výpovědi žalobkyně, svědka [jméno] [příjmení] a žalovaného za prokázané, že svědkem [příjmení] byly vyhotoveny originály dvou listin, dne [datum] byly obě listiny podepsány a pravost podpisů byla ověřena Městským úřadem Sezimovo Ústí. Ověřené

stejnopisy smlouvy o půjčce a uznání dluhu obdržela žalobkyně a její dlužník [jméno] [příjmení]. Kopie listin byly vyhotoveny ještě před ověřením podpisů. Žalovaný existenci listin nezpochybnil, naopak potvrdil, že taková smlouva o půjčce existovala. Výpověďmi účastníků bylo prokázáno, že za účelem zajištění pohledávky vůči [jméno] [příjmení] se se jmenovaným účastníci setkali počátkem června 2009, kdy došlo k vzájemnému seznámení, a následujícího dne se uskutečnila další schůzka, jejíž existenci a průběh shodně popsali žalobkyně a svědkové [příjmení] a [příjmení]. Žalobkyně donesla žalovanému do kanceláře jeho [právnícká osoba] Bydlení potřebné doklady pro zvážení možnosti uspokojení její pohledávky vůči [jméno] [příjmení] a žalovaný si vyžádal originály listin k vyhotovení kopií. Žalobkyně mu je předala a žalovaný s nimi odešel do jiné místnosti ke kopírce. V ten moment schůzku opustila dle své výpovědi a výpovědi svědka [příjmení] svědkyně [příjmení] (v té době pracovala pro žalovaného), odešla ke svému stolu v kanceláři, odkud viděla do jednací místnosti i ke kopírce. Žalovaný se vrátil s tím, že kopírka nefunguje, což dle svědkyně [příjmení] nebyla pravda. Sdělil, že listiny okopíruje následující den a originály vrátí a zároveň si od žalobkyně vzal i směnku. Přes opakované výzvy žalovaný dokumenty nevrátil, svědka [příjmení] však ujistoval, že listiny má u sebe. Přes námitky žalovaného okresní soud výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení] považoval za věrohodné, neboť zjistil, že jejich výpověď nekoliduje s jiným důkazem než s výpovědí žalovaného. Účastníci předmětné schůzky (kromě žalovaného) shodně potvrdili, že a za jakých okolností došlo k předání listin. Pokud se diametrálně se lišily výpovědi účastníků, jako věrohodnější okresní soud na základě skutečností zjištěných v řízení vyhodnotil popis událostí předložených žalobkyní a svědky [příjmení] a [příjmení]. Další svědci [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] sice vypovídali odlišně než svědci [příjmení] a [příjmení], popisovali však schůzku, která proběhla nejspíše na podzim roku 2009. Dle výpovědi žalovaného tato schůzka proběhla určitě po [datum] a přítomen byl kromě účastníků a svědka [příjmení] i [jméno] [příjmení], kterému byl předán originál smlouvy o půjčce. Podle výpovědi žalovaného a [jméno] [příjmení] se však jednalo o jinou smlouvu o půjčce mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení], než tu, jejíž kopie se nachází ve spise. Tuto smlouvu navíc vypracoval svědek [příjmení], nikoliv svědek [příjmení]. Žádný ze svědků nevyločil, že by se žalovaný se žalobkyní setkal i dříve. Žalovaný sám vypověděl, že při této schůzce se řešilo předávání jiné listiny, než je ta, o jejíž vydání běží spor. Důkaz zvukovým záznamem z jednání ze dne [datum] a jeho přepisem okresní soud nehodnotil, neboť by získán způsobem, který odporuje dobrým mravům. Návrh na doplnění dokazování dalšími zvukovými záznamy pak jako nadbytečný zamítl. Po právní stránce okresní soud věc posoudil dle § 126 ObčZ. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle úspěchu ve věci.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalovaný, v němž navrhl jeho změnu a zamítnutí žaloby. Setrval na svém stanovisku, že mu listiny, jež jsou předmětem sporu, nikdy nebyly žalobkyní předány. Účastníci se seznámili v průběhu řešení osobních problémů paní [jméno] [příjmení], následně pak řešili další záležitosti, mezi nimiž byla i pohledávka žalobkyně za [jméno] [příjmení]. Žalovanému bylo nabídnuto postoupení pohledávky a v této souvislosti byla žalovanému poskytnuta nepodepsaná kopie smlouvy o půjčce. Mezi účastníky probíhala řada jednání, jejichž obsahem byla možná pomoc žalovaného při vypořádání vzájemných vztahů mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení] a mimo jiné bylo ujednáno, že mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení] bude uzavřena nová smlouva o půjčce, která by z hlediska formy odpovídala požadavkům banky poskytující hypotéku. Svědky [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] považuje žalovaný za nevěrohodné s ohledem na jejich blízký vztah k žalobkyni a na angažovanost svědka [příjmení] při sepisu smlouvy o půjčce a uznání dluhu a na to, že osobně vystupoval při jednáních, která vedla žalobkyně se žalovaným v rámci vypořádání vztahu mezi ní a [jméno] [příjmení]. Není nepodstatné, že svědek [příjmení] následně neváhal společně se žalobkyní sugestivně a nepravdivě ujistovat žalovaného o tom, že jejich vzájemný hovor není zaznamenáván na zvukové zařízení. Svědkyně [příjmení] pak má negativní postoj k osobě žalovaného, proti němuž vede kampaň na svých internetových stránkách, jež mají souvislost s jinými spory. K obsahu svých stránek přitom nebyla schopna se věrohodně vyjádřit. Svědci [příjmení], [příjmení] a [příjmení] vypověděli, že na

jimi popsaném jednání byla řešena smlouva o půjčce mezi žalobkyní a [jméno] [příjmení] již v parafovaném znění. V souvislosti s tvrzením žalobkyně o předání listin žalovanému a výpověďmi na věci osobně zainteresovaných svědků je po žalovaném požadován důkaz negativní skutečnosti, což je ale nemožné a proto poukazuje na nevěrohodnost svědků. Také není z dokazování zřejmé, z jakého důvodu by měl žalovaný zadržovat předmětné listiny, proto se měl soud zabývat případnými motivy žalovaného.

Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozsudku s tím, že jej z hlediska skutkového i právního považuje za zcela správný.

Odvolací soud věc projednal a přezkoumal napadený rozsudek dle § 212 věty první o.s.ř. v celém rozsahu a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Dle obsahu odvolání žalovaný uplatnil odvolací důvod dle § 205 odst. 2 písm. e) o.s.ř. Namítá, že soud I. stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a závěrům o skutkovém stavu věci, neboť provedené důkazy nesprávně hodnotil (rozsah provedených důkazů zpochybňován nebyl a ani právní zhodnocení věci).

Dle § 132 o.s.ř. se hodnocením důkazů rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, pravdivosti, popř. hodnota věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém rozsahu, popř. v jakém směru). Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí. Při důkazu výpovědi svědka musí soud vyhodnotit věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výslechu (přesvědčivost, jistota, plynulost atd.) a k poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popř. zda se vzájemně doplňují); celkové posouzení z uvedených hledisek pak poskytuje závěr o pravdivosti či nepravdivosti tvrzených skutečností (např. rozhodnutí NS ČR v [obec] sp. zn. 33 Cdo 2441/2008).

V daném případě pro právní závěr, zda žalovaný je povinen žalobkyni vydat sporné listiny bylo podstatné zjištění, zda se listiny dostaly do dispozice žalovaného a zda je neprávem zadržuje. Existence originálů listin – smlouvy o půjčce a o uznání dluhu ze dne [datum] – jednak žalovaným nebyla nijak zpochybňována a jednak byla dle okresního soudu prokázána jejich kopiemi, výpisy z ověřovací knihy a výpověďmi účastníků a svědka [příjmení]. Ve vztahu k protichůdným tvrzením účastníků o předání předmětných listin žalovanému okresní soud hodnotil (s ohledem na absenci jiných důkazů) svědecké a účastnické výpovědi. Závěr o tom, že žalovanému byly na schůzce účastníků počátkem června 2009 listiny skutečně předány, okresní soud opřel o výpověď žalobkyně, svědka [příjmení] a svědkyně [příjmení]. Náležitě přitom vysvětlil (s přihlédnutím ke všem zjištěným skutečnostem), z jakých důvodů shledal nevěrohodnými tvrzení žalovaného a současně věrohodným popis události předložený žalobkyní a svědky [příjmení] a [příjmení]. Pouze věrohodnost výpovědi jmenovaných svědků byla žalovaným zpochybňována, a to již v řízení před soudem I. stupně. Pokud žalovaný poukazoval na blízký vztah obou svědků k žalobkyni a v případě svědkyně [příjmení] na její negativní vztah k žalovanému (internetové stránky svědkyně, její postup v daném řízení, řešení sporů mezi svědkyní a žalovaným nemající souvislost s tímto řízením), vzal okresní soud tyto skutečnosti v potaz, nicméně jejich výpovědi shledal věrohodnými. S okresním soudem lze souhlasit v tom,

že samotná okolnost, že oba svědkové mají k žalobkyni blízký vztah, jakož i angažovanost svědkyně [příjmení] k žalovanému, nemůže mít za následek hodnocení jejich výpovědí jako nevěrohodných. Okresní soud proto správně ve smyslu výše uvedeného přihlédl k tomu, do jaké míry jsou výpovědi svědků navzájem i s jinými důkazy v souladu či zda jim odporují. [příjmení] významné rozpory ve výpovědích svědků (ani ve vztahu k výpovědi žalobkyně) okresní soud neshledal, a neshledává je ani soud odvolací. Na žádný rozpor pak nepoukazuje v odvolání ani žalovaný. Poukazoval-li na některé v řízení před soudem I. stupně, nelze ani proto dle odvolacího soudu zpochybnit závěr okresního soudu o věrohodnosti výpovědi svědků. Jestliže panovala dle žalovaného neshoda v tom, kdo měl iniciovat v červnu 2009 schůzku účastníků, nejde o skutečnost pro rozhodnutí v dané věci zásadní a tak z ní nelze vyvozovat žádné závěry z hlediska posouzení věrohodnosti hodnocených výpovědí. Nedůvodně pak žalovaný poukazoval na to, že svědkové vypovídali odlišně o tom, do kdy byla svědkyně [příjmení] přítomna v místnosti, kde se schůzka zúčastněných konala. Oba totiž shodně uvedli, že se svědkyně [příjmení] neúčastnila celého jednání, odlišně vymezili pouze okamžik jejího odchodu, shodně oba ale potvrdili, že předání sporných listin žalovanému viděli. Věrohodnost výpovědi svědka [příjmení] nijak nesnižuje odvolací námitka žalovaného, že svědek se angažoval při sepisu smlouvy a že se účastnil jednání vedených mezi účastníky; z ničeho nevyplývá, že by tento svědek (případně i svědkyně [příjmení]) byl zainteresován na výsledku tohoto sporu nebo z něho měl nějaký prospěch. Totéž platí i o námitce žalovaného týkající se pořizování zvukového záznamu ze schůzek konaných až po červnu 2009 a nepravdivého ujišťování svědka [příjmení], že průběh schůzky nebude nahráván. Tuto skutečnost okresní soud zohlednil tím způsobem, že důkaz zvukovým záznamem z [datum] s odkazem na § 3 ObčZ nehodnotil (správnost tohoto postupu odvolací soud neposuzoval) a důkaz dalšími zvukovými záznamy pro nadbytečnost neprovedl. Řádně okresní soud hodnotil další svědecké výpovědi svědků [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. Žalovaný v odvolání souhlasí se závěrem okresního soudu, že tito svědkové vypovídali o jiné schůzce než, o které vypovídali žalobkyně a svědkové [příjmení] a [příjmení]. Na rozdíl od soudu I. stupně má však za to, že na této, jiné, schůzce byla řešena smlouva o půjčce mezi žalobkyní a [anonymizováno] vyhotovená svědkem [příjmení], a k tomu soud dostatečně nepřihlédl. Okresní soud tuto skutečnost nijak nepominul, pouze ve spojení s výpovědí žalovaného dovedl, že se jednalo o smlouvu odlišnou od smlouvy, která je předmětem tohoto řízení. Opodstatněnost tohoto závěru ostatně plyne i z toho, že žalobkyně dle své účastnické výpovědi se domáhá vydání smlouvy o půjčce, jíž měl vyhotovit svědek [příjmení] (nikoliv tedy svědek [příjmení]) a rovněž i z výpovědi svědka [příjmení], který hovořil o sepisu smlouvy o půjčce na částku přesahující 1.000.000 Kč, sporná smlouva však zní na částku přesahující 2.000.000 Kč.

Na základě uvedeného lze učinit závěr, že okresní soud provedené důkazy zhodnotil způsobem vyplývajícím z ustanovení § 132 o.s.ř.; v hodnocení důkazů odvolací soud neshledal žádné nesrovnalosti ani zřejmé logické rozpory, okresní soud hodnotil všechny provedené důkazy (vyjma zvukového záznamu), nepominul žádnou skutečnost, která z dokazování vyplynula a náležitě také vysvětlil, proč výpovědi vyslechnutých svědků a žalobkyně považuje za věrohodné. Jeho závěr o tom, že a kdy žalovaný převzal sporné listiny a že je má dosud v držení, tudíž odvolací soud považuje za správný, jakož i jeho právní závěr, který vychází z ust. § 126 ObčZ.

Poněvadž žalovaným uplatněný odvolací důvod nebyl v projednávané věci naplněn, odvolací soud napadený rozsudek dle § 219 o.s.ř. ve věci samé potvrdil, jakož i ve výroku o nákladech řízení, který je také správný.

Žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná, má tedy dle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Náklady dle vyúčtování provedeného žalobkyní představují odměnu za právní zastoupení ve výši 4.500 Kč (odměna dle § 8 odst. 1 snižovaná o 50% dle § 18 odst. 1 vyhl. č. 484/2000 Sb.), 1 paušální částku náhrady ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), náhradu za promeškaný čas ve výši 600 Kč, DPH 20% ve výši 1.080 Kč a cestovné z [obec] do [obec] a zpět ve výši 1.030 Kč Celkem je tedy žalovaný povinen

nahradiť žalobkyni náklady odvolacího řízení v částce 7.510 Kč ve lhůtě dané ustanovením § 160 odst. 1 o.s.ř. a k rukám jejího právního zástupce dle § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné ve lhůtě 2 měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodoval v prvním stupni pouze za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že ve věci samé jde o otázku zásadního právního významu.

Tábor 28. dubna 2011

Mgr. Ondřej Kubů
předseda senátu

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 15. června 2011.